

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτων ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκαῆξη τοῦ Γεννάρη
κι' ἡ Κυδέρνησις τουμπάρει.

**Κλείνει μέγα καφενεῖον
ἀναμνήσεων σπινέων.**

Φ.— Μὴ' ῥωτᾷς, ἐρατεινὲ,
γὰρ τὸ κράτος—συμφορὰ τοῦ!..
κλάψε γὰρ τὸν καφενὲ
μοναχὰ τοῦ Ζαχαράτου.

Τὸ θυμᾶσαι, Περικλέτο, τὸ μεγάλο καφε νεῖο,
τῶν ἀργῶν τὸ Πρυτανεῖο;
Γιὰ θυμήσου τί σπουδαίαις
Γερουσίαις καὶ σοφαῖς!..
ἦτον οἶστρος ὁ καφὲς
καὶ κατέβαζαν ἰδέαις.

Κύτταξέ το θλιθερά...
ποῖα νέα συμφορὰ
πολλῶν ἄλλων χειροτέρα

Κι' ἐν πολέμῳ, κι' ἐν εἰρήνῃ
ἔτρεχε καθεὶς νὰ κρίνῃ
τὰ τοῦ κράτους ἐκεῖ πέρα.

*Εκεῖ ποῦ λὲς Γερουσιῶν μεγάλαις συντροφίαις,
ἐκεῖ καὶ ξένοι δάκτυλοι καὶ μηχανορραφίαις,
ἐκεῖ ποῦ λὲς πολιτικὰ
μυστήρια, τρελλέ μου,
καὶ γράμματα συμβολικὰ
καὶ σχέδια πολέμου.

Γιὰ θυμήσου σ' ἄλλα χρόνια
τί Συγκλητικοί, τί μούραις!..
γιὰ θυμήσου τὰ γκαρσόνια,
ποῦ τρεχαν με παταχοῦραις
κι' ἔσδυναν ἀπὸ τραπέζια σχέδια στρατηγικὰ
κι' ἄληθως προβλεπτικά.

Ποῦ Γερουσιῶν οἱ βόμβοι;
ποῦ κι' οἱ κύκλοι λιμαδῶρων;
ποῦ κι' ἄδρων ἰδρώτων θρόμβοι
ἀπὸ μέτωπα ρητόρων;

Χίλια κι' ἑνῆκα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Χίλια κι' ἑξῇ κι' ἑκατὸ
καὶ Συνέλευσιν ζητῶ.

Γιὰ θυμήσου τὸν καιρὸ,
ὅπου' πήγαινες, κωθῶνι,
καὶ σὰν ἔδλεπες γκαρσόνι
πάντα' γύρευες νερό.

Μὲ συνομιλίας τόσαις
'στέγγωναν πολλῶν ἢ γλώσσαις,
κι' ἐγινόταν, μασκαρᾶ,
τόση θραῦσις 'στὰ νερά.

Γιὰ θυμήσου ποῦ κι' οἱ δρόμοι μας τῆς ἀρίδης 'στρώναμε
καὶ συχνὰ με κιμωλίας σχέδια 'σκαρώναμε.

Τί σχεδίων ποικιλία!..
'Ε! γκαρσόν, νὰ σὲ χαρῶ,
φέρε μας μὴ κιμωλία
καὶ νεράκι καθαρό.

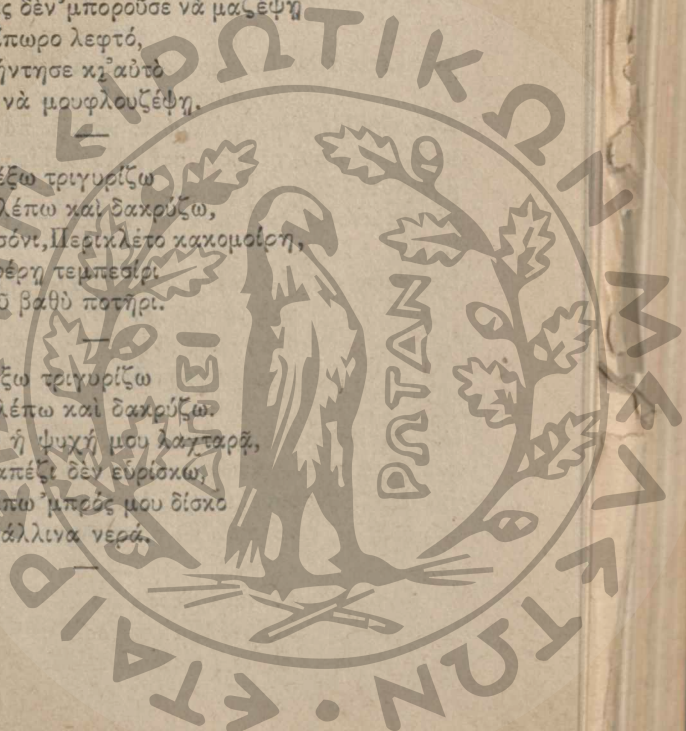
Καὶ 'στὸν πόλεμον τὸν τότε,
ποῦ λαμπρῶς ἐξεδηλώθη
φρόνησις νοὸς τελεία.

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
τί νερὸ κατηναλώθη,
μὰ καὶ πόση κιμωλία.

Μὲ νερά καὶ Γερουσίαις δὲν 'μποροῦσε νὰ μαζέψῃ
τὸ ταλαίπωρο λεφτό,
καὶ κατήντησε κι' αὐτὸ
σήμερα νὰ μουφλουζέψῃ.

Τὼρ' ἀπέξω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ δακρύζω,
καὶ δὲν φαίνεται γκαρσόνι, Περικλέτο καχομοίρη,
νὰ μοῦ φέρῃ τειπεσίρι
καὶ νεροῦ βαθὺ ποτήρι.

Τὼρ' ἀπέξω τριγυρίζω
καὶ τὸ βλέπω καὶ δακρύζω.
Γιὰ τραπέζι Γερουσίας ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ,
πλὴν τραπέζι δὲν εὐρίσκω
μήτε βλέπω 'μπρὸς μου δίσκο
μὲ κρυστάλλινα νερά.

Ποῦ σὺν πρῶτα θὰ ρεμδάσω;
ποῦ θ' ἀπλώσω τῆς ἀρίδες;
ποῦ θὰ τρέξω νὰ διαβάσω
σὺν καὶ πρὶν ἐφημερίδες;

Τώρα θέατρο θὰ γίνῃ, Περικλέτο μου, κι' αὐτό...
τί μᾶς ἦτανε γραφτό!
Τώρα πῆγαινε καλλιὰ σου,
τώρα τράβα τὰ μαλλιά σου.

Ἐκεῖ πῶς δὲν θὰ σπουδάξῃς,
μόνο θὰ διασκεδάξῃς
μὲ τοὺς Κινηματογράφους.

Μήτε θὰ κυττᾷς μὲ φίλους
τόσους ξενικούς δακτύλους
καὶ φρικτοὺς μηχανογράφους.

Ἄμμ' ἡ δόλιχαις Γερουσίαις
ποῦ θὰ πᾶνε, φουκαρά;
ποῦ θὰ κάνουνε θυσίαις
σὲ κουδένταις καὶ νερά;

Περικλέτο, δὲν βαστῶ
νὰ τὸ βλέπω σφαλιστό.
Περικλῆ μηδαμινέ,
ποῦ χεῖς γλώσσα κουσκουσοῦρα,
δὲν μπορῶ σὲ ξεπεσοῦρα
νὰ κυττῶ τὸν καφενέ,
ὅπου θὰ βγαῖ καὶ νέας εἰς τὸ μέλλον Γερουσίας
εὐφραδοὺς νεροποσίας.

Περικλῆ, τί θὰ γενοῦμε;
ποῦ θὰ πᾶμε νὰ περνοῦμε
τὴν ἡμέρα, τὴν βραδεῖά μας;

Μᾶς τὸ κλείσανε, περνοῦτο!..
μὲ τὸ κλείσιμό του τοῦτο
λὲς πῶς κλείνει κι' ἡ καρδιά μας.

Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα νὰ κάνῃ φαλιμέντο,
μὰ τώρα κλάψε το καὶ σὺ
μὲ μία θλίψι περισσή...
μὴ λησμονῆς πῶς τόχαμε σὺν ἄλλο Παρλαμέντο.

Καὶ μέσα' στὸν Γεννάρη, καὶ μέσα' στὸν Ἰούλιο
τῶχα σὺν Κοινοβούλιο.
Σὺν τὴν Βουλὴ τὴν Ἀγῶ τὸ νόμιζα πῶς ἦτο,
κι' ὅ, τι δὲν συζητοῦσαν' τὴν Κάτω, Περικλέτο,
μέσα' στοῦ Ζαχαράτου σοφῶς ἐσυζητεῖτο
μὲ ντόμινο, μὲ σκάκι, καὶ μὲ νεράκι σκέτο.

Καὶ τώρα ποῦ θὰ τρέχῃς μὲ στόμα κεχηγνός
γὰ νὰ σοῦ λέν εἰδήσεις
ὅταν συμβαίνει κρίσις
ἢ μέγα γεγονός;

Π.—Καὶ τώρα τὰ κεφάλια μᾶς' στοὺς τοίχους ἄς κτυπᾶμε,
καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε, καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶμε
γὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι κι' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμε
καὶ πόδι νὰ πατήσωμε;

Τι παράδοξος καιρὸς!..
παρὰ νόμιμα πυρὸς
καὶ τὸ Τσεραγάν Σεράϊ.

Φλῶξ κι' ἐκεῖνο πυρπολεῖ,
ποῦ καθέννας, Φασουλῆ,
θλίβεται νὰ τὸ τηράῃ.

Κι' οἱ προσφιλεῖς μας γείτονες ἔχουν τὸ ροιζικό μας,
ἐκὰν τὸ Παλάτι των μαζί μὲ τὸ δικό μας.
Ἐκὰνκε τὸ Τσεραγάν, τὸ ξακουσμένο κτίριο,
ποῦ τῶχαν Βουλευτήριο.

Φωτιὰ Βουλευτηρίου καὶ χαλασμός Κυρίου.

Π.—Ἐκὰνκε τὸ Τσεραγάν, τῶν Τούρκων ἡ Βουλὴ,
κι' ἄλλο δὲν ὑπολείπεται, καὶ ὑμένε Φασουλῆ,
παρὰ κι' ἐκεῖν τῶν Ρωμηῶν ἡ πρώτη λιμαδόρα
φωτιὰ νὰ πιάσῃ τώρα.

Ἰδοῦ... τὴν βλέπω... καίγεται,
σὺν ροκανίδι φλέγεται
κι' ἔξαφνα πυρπολεῖται,
καὶ τρέχουν οἱ πολῖται.

Πῶρ φλέγει καθαυτήριον
κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον,
καὶ ψάλλετ' ἐμβατήρια,
παιδῶνας, νικητήρια.

Ἑλλήνων παῖδες σπεύσατε,
καὶ ψάλλοντες ἱππεύσατε
σὲ πυριπνόους ἵππους.

Ἐπῆρε φόκο κι' ἡ Βουλὴ
καὶ παύει τόσα νὰ λαλῇ
Πυθίας λάλου τρίπους.

Διφρηλατοῦν πυρίφλεκτοι Φαέθοντες
καὶ τρέχουν ποταμοὶ Πυριφλεγέθοντες,
καὶ φλέγεται ἕνας χώρος ἱερός,
ποῦ στρατιὰν ἐστέγαξε ρητόρων,
γλώσσα μετεωρίζονται πυρὸς
καὶ γλώσσας κατατρώγουν βουλευφόρων.

Ποῖς τὸλπιζε' στῆς δράσεως τὸν μῆνα
φωτιὰ τὸ Βουλευτήριο νὰ πιάσῃ!..
μὰ σώσατε τοῦλάχιστον ἐκεῖνα
τὰ πράσινα τὰ τεύχη τοῦ Θανάση.

Βλέπω μὲς' στὴν ἀνέλιπτη φωτιὰ
καυρῶν ν' ἀποτεφρώνωνται λιμπρέτα,
βλέπω ν' ἀποτεφρώνωνται χαρτιά
καὶ ζάχαρης νὰ λιώνουνε πακέτα.

Κι' ἀκούω τὸν Θανάση νὰ φωνάζῃ:
τοῦλάχιστον ἄς σώσω τ' ἀπαραίτητα...
ἐκεῖνα νὰ σωθοῦν, καὶ δὲν μὲ νοιάζει
ἂν μοῦ καοῦνε τὰλλα τὰ μελέτητα.

Θρηγῶ μὲ τὸν Λοκρὸ τὸν ἀτυχῇ
γὰ τῶν νομοσχεδίων τὴν ζημία,
κι' οἱ βουλευφόροι φεύγουν οἱ πτωχοὶ
χωρὶς ἀποζημίωσι καμμία.

Καὶ μείζονες κι' ἐλάσσονες ἀντάμα
μοιρολογοῦν κι' ἀρχίζουνε τὸ κλάμμα,
καὶ λένε' στὴν καυμένη τὴν πατρίδα:
πῶς χάσαμε σ' αὐτὴν τὴν καταγίδα
τὸ κέντρον τῶν ἐλπίδων καὶ τὸν φάρον,
τὸ φῶς τὸν τὸν μόνον τῶν βαρβάρων.

Καὶ βλέπω τοῦ πυρὸς τὸν καταρράκτη
ν' ἀφρίζῃ κατακόκκινος ἐμπρὸς μου,
καὶ μερικοὶ μαζεύουνε τὴν στάκτη
ἵστα μάτια νὰ τὴν ρίξουνε τοῦ κόσμου.

Γυρεύουν νάβρουν μέρος γὰρ Βουλὴ,
ἀλλὰ δὲν βρίσκουν τέτοιο, Φασουλῆ.
Κι' ἔδω κι' ἐκεῖ πτωχεῖα κι' ἀθλιότης,
καὶ τότε μὲ τὰ τόσα σχέδιά του
καθέννας βουλευφόρος πατριώτης
πηγαίνει καὶ κτυπᾷ' στοῦ Ζαχαράτου.

Κι' ἀκούει τὸ μαντάτο τὸ φρικτὸ
πῶς ἐκλείσε κι' ἐκεῖνο κατ' αὐτὰς,
καὶ τότε πᾶνε σ' ἄλλο τάνοικτό,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν θέλουν βουλευτάς.

Καὶ τότε πᾶνε κάτω' στὰ Χαντεῖα,
οὐ μὴν κι' ἐκεῖ δὲν ἔχουν ἀπαρτία,
κι' ἀφίνει κι' ὁ Κορφιάτης τὰ κοπάδια του
καὶ πάει νὰ φροντίσῃ γὰρ τὰ λάδια του.

Δὲν ξέρουν, ἀδελφέ μου, ποῦ νὰ πᾶνε
αὐτοί, ποῦ τὸν λαὸν ἀνακουφίζουν,
κι' ἀπηλπικισμένοι φεύγουν καὶ σκορπᾶνε,
καὶ μήτε τὰ παραιτήτα ψηφίζουν.

Ὑλαις ἐκρηκτικαῖς πολὺ τρομακτικαῖς.

Φ.—Τί σομεῖτα φοβερά!..
πανταχοῦ πυρὸν πυρά,
καὶ μαζί μὲ τὰ ξερά
καίγονται καὶ τὰ χλωρά.

Ὅπου κι' ἂν στραφοῦν τὰ μάτια
βλέπεις πύρινα Παλάτια.
Κάηκε καὶ τὸ δικό μας,
μὰ καὶ τὸ γειτονικό μας,
κλείνει καὶ τοῦ Ζαχαράτου
μὲ τὰ δροσερά νερά του.

Τώρα φλέγονται ποῦ λὲς
καὶ Παλάτια καὶ Βουλαις,
κλείνουνε καὶ καφενέδες.

Καὶ τὰ στήθη των κτυπᾶνε
καὶ δὲν ξέρουν ποῦ νὰ πᾶνε
ὕδροπόται κουνενέδες.

Κι' ἦλθε κρίσιμος ἡμέρα
κι' ἦτο σοβαρὰ Δευτέρα.
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολλῶν
καὶ μεγάλων γεγονότων
ἔγιν' ἐκρηγῆς ὁλῶν,
καὶ τὴν πρώτην τῶν Βουλῶν
συνεκλόνησε μὲ κράτον.

Δυναμίτιδες ἐκρότουν κι' ἄλλα πάμπολλα πυρά,
καθενὸς τροπολογία δὲν ἐγίνετο δεκτὴ,
κι' ὁ Θανάσης μὲ τὸν Σλήμαν ἐτσακώθη' στὰ γερά,
κι' ἄλλη κρίσις παρ' ὀλίγον ἐξερρήγνυτο φρικτὴ.

Φόρος' στὴν δυναμίτιδα,
φόρος καὶ' στὴν σεδίτιδα,
φόρος καὶ' στὴν πυρίτιδα,
φόρος καὶ' στὴν φορσίτιδα,
μὰ καὶ' στὴν κασιδίτιδα,
καθὼς καὶ' στὴν ψωρίτιδα
καὶ' στὴν ἀπενταρίτιδα,
κι' εἰς πᾶσαν στομαχίτιδα
καὶ γαστροεντερίτιδα
καὶ γουργουροκοιλίτιδα,
ποῦ καταλήγ' εἰς ἴτιδα
καὶ προκαλεῖ φρενίτιδα.

Φόρος ὕλῶν παμπόλλων,
εὐφλέκτων, φλογοβόλων,
ὅπου μεγάλην ἐκρηξιν θὰ κάνουν' στὰ κεφάλια μας
κι' ἐμεῖς μ' αὐταῖς θὰ χάσωμε ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια μας.

Πτώσις τῆς Κυβερνήσεως κι' ἀρχὴ μεγάλης κρίσεως.

Ἐπεσεν ἡ Κυβέρνησις, ποῦχε πολλὰ νὰ κάνῃ...
ὁ Σύνδεσμος τῆς' φώναξε: κουράστηκες καὶ φθάνει.
Ἐπεσεν ἡ Κυβέρνησις ἡ τῆς' Αναγεννήσεως
καὶ πτώσις Κυβερνήσεως
ἀγγέλλεται μεγάλῃ:..
τῆτανε τοῦτο πάλι.

Μ' ἄνω κάτω φρένας
ὕμνον ὁ καθένας
φθέγγεται θρηνώδη.

Κι' ἡ Βουλὴ τὴν κλαίει
κι' ὁ Ζορμπᾶς τῆς λέει:
ἔλα πάρε πόδι.

Μαζί μὲ τόσας ὕλας
ἐκρηκτικὰς, ποικίλας,
ἡ κρίσις ἐξερράγη.

Καὶ στάναις ἀλαλάζουν
καὶ πρόβατα βελάζουν
καὶ λαγιαρνιὰ καὶ τράγοι.

ὦ! τῆς φρικτῆς ἡμέρας!..
τί γεγονὸς πιέζει
τοὺς πάντας ἀπευκαῖο.

Τῶλιζες τῆς Δευτέρας
ἐκεῖνο τὸ τραπέζι
πὼς θάναι τελευταῖο;

Κλαῖν τὸν Παναγιωτάκη
μὲ τὸ πυκνὸ μουστάκι,
ποῦναι κατεδασμένο.

Μὰ ψάλλουν ἐν πικρίᾳ
καὶ γιὰ τὸν Ζαχαρία
τὸν παραπικραμένο.

Νομοσχεδιότοκε,
νομοσχεδιοπλόκε,
νομοσχεδιοχάπτῃ.

Νομοσχεδιοπόπτῃ,
νομοσχεδιοκόπτῃ,
νομοσχεδιορράπτῃ.

Θανάση, ποῦ κι' ἐκείνου
τοῦ τεύχους τοῦ πρασίνου
ὁ πρασινίζων ὄγκος;

Τὸ σφρίγος τῆς σπουδῆς σου
καὶ τῆς γλυκερᾶς αὐδῆς σου
ὁ ζαχαρένιος φθόγγος;

Σὰν οἰνοχόος Σάκκας
εὐπόρους τε κι' ἀπόρους
τοὺς ἐκερνοῦσες φόρους.

Μὰ τῆς χαρτοφυλάκας
ποῦ νῦν τὸ κάλλος ἔδω,
σοφὸ παπαδοπαῖδι;

Ποῦ σύλληψις σχεδίου
μὲ τοῦ γουργουλίδιου
τὸ θαυμαστὸ μαρκοῦτσι;

Ὅπλιται σπαθοφόροι
σ' ἐπαψαν μὲ τὸ ζόρι
καὶ τῶκοφες παποῦτσι.

Ἐρραναν τὸν φωστήρα
οἱ τοῦ Συνδέσμου μῦρα
προθύμως συνελθόντες.

Κι' ἔδειξαν θλίψιν τόσῃν
οἱ τὴν μεγάλῃν πτώσιν
ἀνέλπιστα μαθόντες.

Ἦχοῦν πενθίμως ὕμνοι...
τοῦ Κυριακούλ' ἡ ποίμνη
πὲρίλυπος τουμπάρει.

Ὁ δὲ συμπέθερός του
περιχαρῆς ἐμπρός του
τὸ πέσιμο φερμάρει.

Καὶ λέγει κατὰ φρένα:
δὲν πῆγαν' στὰ χαμένα
ἡ τόσαις ἡ φωναῖς μου.

Πέφτει μὲ τὸν Θανάση
θελήσει κι' ἀποφάσει
ἐκείνου τοῦ Συνδέσμου.

Πολλοὶ πολλὰ παθόντες
προσμένουν σωφροσύνην
χωρὶς ζουρλομανδῶας.

Καὶ' στὴν Βουλὴν ἐλθόντες
ἐσφράγισαν κι' ἐκείνην
μετὰ τῆς κουστῆδας.

ὦ Σύνδεσμε, καὶ πάλιν
ἔλα' στὴν τόσῃν ζάλῃν
τὰ πρέποντα νὰ κρίνῃς.

Κι' ἐν' Ἐθνοσυνελεύσει
πνεῦμα νὰ βασιλεύσῃ
φρονήσεως κι' εἰρήνης.